

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Jeg oplever, at det var en noget svævende indstilling, der kom fra CD's ordfører. Det var sådan lidt for og lidt imod og med meget overordnet udmærkede betragtninger indimellem, men meget overordnede. Jeg hørte også, at der kom en bemærkning om, at der dog ikke skulle være frit slag.

Men jeg vil godt høre, om CD mener, at vi skal have nogle maksimumsgrænser, og hvor de skal ligge. Hvor mener CD f.eks. konkret, at grænserne skal være vedrørende dyreenheder og vedrørende hektargrænser? Og hvordan ser CD på det konkrete forslag om fortrinsstilling?

(Kort bemærkning).

Annie Lunde Hansen (CD):

Vi har selvfølgelig også fra Centrum-Demokraternes side foretaget nogle beregninger og set på nogle statistikker og de krav, der stilles i vandmiljøplanen i år 2003 eller 2002, og så svarer en dyreenhed på 250 ikke til hektararealet – det er 147 ha – så derfor ser vi fra CD's side gerne, at man bibeholder de 150 ha, og at dyreenhederne passer til hektararealet.

Så vil jeg godt med hensyn til fortrinsstillingen sige, at vi gerne vil bevare 1 km-grænsen. Vi vil også gerne stille et spørgsmål i CD: Når man har en fortrinsstilling og der er en gård til salg, som er velfungerende, er det så de fire, de tre eller to landmænd, som har et harmonikrav, der skal kunne ødelægge den gård, som der måske er en ung landmand, der gerne vil købe?

Her har vi ikke kunnet se af bemærkningerne, hvem der er den stærkeste, hvem der har den største ret. Og derfor: Jo flere man er om tvistighederne, jo dårligere kan man sige, at en lov kommer til at fungere. Derfor bibeholder Centrum-Demokraterne i første omgang 1 km-grænsen ved fortrinsstilling. Jeg håber, det var svar nok.

Vibeke Peschardt (RV):

Jorden er et knapt og eftertragtet gode. Sådan har det været lige så længe, vores historiebøger fortæller om det. Og lige siden landboreformerens tid, har jorden som et knapt gode været reguleret. Det var tilfældet i forrige århundrede, det har været tilfældet i hele det her århundrede, og der er heller ikke noget mærkeligt i, at vi her i dag står med et forslag til endnu en regulering af, hvordan og hvem der skal eje jord i Danmark.

Lovforslaget er udtryk for regeringspartiernes holdning til, hvordan man kan lægge en dæmper på en efter vores mening uheldig udvikling i dansk landbrug, bl.a. jordprisernes himmelflugt, der har gjort og stadig gør det svært for unge landbrugsuddannede danskere at spare op til en gård, få den betalt ned eller ud, før de går på pension. For sådan er virkeligheden jo i erhvervet. Hvis man ikke arver sin jord og sin gård, så kræver det en fantastisk stor personlig arbejdsindsats og snulde at blive selvejende landmand i Danmark i dag.

I kampen om jorden har det for det meste været de store, der gik af med sejren. I mit parti mener vi, at der skal skabes lige gode muligheder for alle, der har lyst og initiativ til at gå ind i landbrugserhvervet. Derfor er lovforslaget med de rammer, det lægger for de fremtidige erhvervelser, gjort så fleksibelt, at det bliver muligt for driftige og dygtige mennesker at bygge op fra bunden og lægge til og lægge ovenpå.

Byggeklodsprincippet, som allerede kendes i den eksisterende lov, knæsættes og understreges af dette lovforslag. Meningen er selvfølgelig, at når gården eller gårdene engang skal sælges til næste generation af landmænd, bliver det muligt at afhænde bedriften i hele gårde.

Lovforslaget gør det med udvidelsen af fortrinsstillingen fra 1 km til 2 km muligt for mange flere landmænd med bedrifter på under 70 ha – altså de mindre landbrug, og det er dem, der er flest af – at få mulighed for at give tilbud på jord. Det er jo ikke en ret til at købe jorden; det er bare en mulighed for at byde i en handel.

Forslaget rummer incitamentter til frivillige aftaler mellem landmænd og det offentlige med henblik på etablering af våde enge, og det er et udmærket supplement til vandmiljøplanen fra sidste år.

Begrænsninger på det fremtidige jordeje, sammenlægningsgrænsen på de 300 ha, mener vi er en rigtig grænse. Den langt overvejende del af dansk landbrug er jo under 70 ha, så der er rigelige udviklingsmuligheder i det her.

Der har da indtil nu heller ikke været den store modstand mod forslaget. Når jeg tænker på debatten om vandmiljøplanen sidste år, der både var hidsig og langvarig, så har denne her sag jo slet ikke vakt nær samme opmærksomhed i landbrugskredse, i hvert fald ikke det, vi kan læse i landbrugets egen presse. Vi ved også fra en undersøgelse, som landboforeningerne har fået lavet, at et stort flertal af bønder faktisk